

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 2/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Ivanom Syrovým, Advokátska kancelária Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 445/09 z 15. júna 2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 63/2011 z 27. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] pre namietané porušenie základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 63/2011 z 27. marca 2013 prijíma na ďalšie konanie.

2. Návrhu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na odloženie vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 4 C 145/1997 z 9. októbra 2009, rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 445/09 z 15. júna 2010 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 63/2011 z 27. marca 2013 nevyhovuje.

3. Sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2013 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]; [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 445/09 z 15. júna 2010 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 63/2011 z 27. marca 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Ústavný súd v úvode oznamuje, že vec bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Jurajovi Horváthovi, ktorý bol členom druhého senátu. Po zániku funkcie

sudcu ústavného súdu Jurajovi Horváthovi, ktorý bol v danej veci sudcom spravodajcom, bola vec podľa bodu 2 druhej vety Dodatku č. 1, ktorým sa mení a dopĺňa Rozvrh práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. 3. 2014 až 28. 2. 2015 (ďalej len „dodatok č. 1 rozvrhu práce“), pridelená sudcovi ústavného súdu Rudolfovi Tkáčikovi. Podľa bodu 4 dodatku č. 1 rozvrhu práce na prerokovanie vecí patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu je v jednotlivých prípadoch príslušný ten z novovytvorených senátov ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. Podľa čl. II ods. 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. 3. 2014 až 28. 2. 2015 v znení dodatku č. 1 rozvrhu práce má ústavný súd tri senáty, pričom tretí senát ústavného súdu pri predkladaní vecí pridelených do senátu sudcom spravodajcom Rudolfom Tkáčikom pracuje v zložení Ľubomír Dobrík (predseda senátu), Jana Baricová a Rudolf Tkáčik. Z uvedeného dôvodu bola vec prerokovaná tretím senátom ústavného súdu v zložení, aké je uvedené v úvodnej časti tohto rozhodnutia.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou podanou 10. októbra 1997 Okresnému súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sa právny predchodca (ďalej len „žalobca“) súčasných žalobcov domáhal proti sťažovateľom určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam – pozemkom (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“), ktoré mali byť podľa žalobcu skonfiškované jeho právnej predchodkyňi [REDACTED], zomrelej [REDACTED] (ďalej len „právna predchodkyňa“), a následne po jej smrti boli tieto sporné nehnuteľnosti výmerom o prídele č. [REDACTED] po vykonaní opravy v tomto výmere zo 16. januára 1953 pridelené do vlastníctva [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „prídelkyňa“), ktorá ich následne na podklade notárskej zápisnice č. [REDACTED] predala do vlastníctva [REDACTED], ktorý zasa tieto sporné nehnuteľnosti v roku 1968 predal (kúpna zmluva registrovaná „... štátnym notárstvom pod [REDACTED]“) [REDACTED] a [REDACTED], t. j. právnym predchodcom (rodičom) sťažovateľov, ktorí ich po rodičoch zdedili.

Po pripustení zmeny žalobného petitu, podľa ktorého sa žalobcovia domáhali určenia, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva ich právnej predchodkyne, okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 145/97-456 z 9. októbra 2009 tejto žalobe v plnom rozsahu vyhovel,

pričom svoje závery odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním nebolo hodnoverne preukázané, že by sporné nehnuteľnosti pred ich pridelením prídelkyni boli, či už za života alebo po smrti právnej predchodkyne, skonfiškované v prospech štátu. t. j. inými slovami, nebolo preukázané, že by sporné nehnuteľnosti boli pred ich pridelením prídelkyni vo vlastníctve štátu, ktorý by s nimi mohol disponovať. Vzhľadom na uvedené bola podľa okresného súdu spochybnená zákonnosť pridelenia sporných nehnuteľností prídelkyni a nadväzne na to, keďže z nepráva nemôže vzísť právo, sú podľa okresného súdu spochybniteľné aj ďalšie právne úkony o prevode vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam z prídelkyne na ďalšie osoby. Okresný súd tak vzhľadom na zistenia, že ku dňu smrti právnej predchodkyne nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam v jej vlastníctve na štát, dospel k záveru, že menovaná bola ku dňu svojej smrti ich vlastníčkou a že teda patria do majetkovej masy jej dedičského konania. V tejto súvislosti okresný súd uviedol: „Prídelová listina je neplatná, keďže pred pridelením sporných nehnuteľností ani počas života neb. [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] ani po jej smrti nikdy nedošlo ku konfiškácii týchto jej nehnuteľností na štát. V konaní nebol preukázaný platný prevod vlastníctva týchto nehnuteľností na štát. Následne z toho vyplýva, že pridelenie týchto nehnuteľností do vlastníctva [REDAKOVANÉ] sa uskutočnil bez právneho dôvodu.“

Okresný súd súčasne podotkol, že právna predchodkyňa zomrela ako osoba bez štátneho občianstva, o ktoré prišla v súlade s ústavným dekrétom prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. o úpravě československého štátního občianství osob národnosti německé a maďarské (ďalej len „ústavný dekrét“), pričom však súčasne podotkol, že strata československého štátneho občianstva nemala podľa ústavného dekrétu automaticky vplyv aj na stratu vlastníckeho práva osoby, ktorá o toto občianstvo prišla, takže medzi týmito skutočnosťami nie je príčinná súvislosť. Okresný súd uviedol: „... vlastnícke právo k nehnuteľnosti nie je vôbec spojené s otázkou štátneho občianstva konkrétnej osoby.“

O odvolaní sťažovateľov proti označenému rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd napádaným rozsudkom č. k. 10 Co 445/09-521 z 15. júna 2010, ktorým v prvom výroku tohto rozsudku zmenil výrok rozsudku okresného súdu a v druhom výroku

konštatoval všeobecnú prípustnosť dovolania proti tomuto svojmu rozsudku. V súvislosti so zmenou výroku rozsudku okresného súdu, krajský súd konštatoval, že ide iba o zmenu formálno-právnu, avšak „... žaloba v prejednávanej veci bola i podľa odvolacieho súdu dôvodnou a pretože jej súd prvého stupňa vyhovel, odvolací súd jeho rozsudok vo veci samej fakticky potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p.), právne ho však i s prihliadnutím k spresneniu žaloby v odvolacom konaní spôsobom zodpovedajúcim platnému právu musel zmeniť (§ 220 O. s. p.), i keď pri zachovaní spôsobu rozhodnutia (takže z hľadiska do úvahy prichádzajúcich ustanovení procesného práva ide o zmeňujúci rozsudok len formálne)“.

V súvislosti s výrokom o prípustnosti dovolania proti svojmu rozsudku krajský súd iba v odôvodnení konštatoval, že toto je prípustné, len pokiaľ ide o posúdenie otázky existencie naliehavého právneho záujmu žalobcov na určení s prihliadnutím na špecifiká dedenia podľa viacerých právnych úprav, a tiež aj pokiaľ ide o posúdenie otázky pomeru „... tzv. všeobecného zákonodarstva a zákonodarstva reštitučného v prípade, v ktorom by mal byť daný reštitučný dôvod...“, pričom otázku nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľného držiteľa s ohľadom na špecifiká daného prípadu krajský súd nepovažoval za nejasnú.

O dovolaní sťažovateľov proti označenému rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd napádaným rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 63/2011 z 27. marca 2013, ktorým dovolanie sťažovateľov zamietol, a to z dôvodu, že podľa jeho právneho názoru dovolanie proti rozsudku krajského súdu nebolo prípustné okrem prípadu, resp. okrem rozsahu v akom ho pripustil samotný krajský súd, pričom v tomto rozsahu najvyšší súd považoval dovolanie sťažovateľov za nedôvodné.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovatelia v prvom rade poukazujú na skutočnosť, prečo v konaní pred ústavným súdom napádajú nielen rozsudok najvyššieho súdu, ktorý v danej veci rozhodoval v poslednom stupni, ale aj rozsudok krajského súdu. Podľa sťažovateľov bol totižto rozsudok krajského súdu z hľadiska možnosti jeho napadnutia mimoriadnym opravným prostriedkom zmätočný, pretože na jednej strane bol jeho výrok v merite veci oproti rozhodnutiu okresného súdu zmeňujúci, pričom proti takémuto rozhodnutiu § 238 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok

v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) pripúšťa dovolanie bez obmedzenia jeho rozsahu, avšak na strane druhej krajský súd aj napriek tejto ex lege prípustnosti dovolania v prípade zmeňujúceho odvolacieho rozhodnutia ešte navyše v druhom výroku osobitne konštatoval prípustnosť dovolania, avšak bez špecifikácie jeho rozsahu v tomto výroku. Takýto postup však predpokladá § 238 ods. 3 OSP, pričom k tomuto rozsahu sa krajský súd vyjadril iba v odôvodnení svojho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedenú zmätočnosť rozhodnutia krajského súdu, pokiaľ ide o posúdenie otázky prípustnosti dovolania, „... *Sťažovatelia využili možnosť ponúknutú odvolacím súdom a podali dovolanie, okrem iného aj v otázke, že namietali nesprávny právny záver odvolacieho súdu k vydržaniu*“. Podľa sťažovateľov sa však najvyšší súd k tejto otázke v rámci dovolacieho konania nevyjadril dôvodiac tým, že v tejto otázke dovolanie prípustné nebolo, pretože v danej veci malo ísť iba o formálnu zmenu meritórneho rozhodnutia okresného súdu krajským súdom, čo podľa sťažovateľov robí rozhodnutie najvyššieho súdu „... *v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave nielen arbitrárnym, keď výklad právnych predpisov súdov je v rozpore s ich významom a znením, ale aj nepreskúmateľným, pretože z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa nedozvieme, ako sa postavil k dovolacej námietke vydržania vlastníckeho práva*“.

V zmysle námietok sťažovateľov v sťažnosti podanej ústavnému súdu k porušeniu nimi označených práv malo dôjsť aj v dôsledku arbitrárneho záveru krajského súdu k otázke vydržania ich vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam a uviedli: „... *Právny predchodca žalobcov podal žalobu až v roku 1997, teda sťažovateľom podľa nášho názoru svedčila nepretržitá niť dobromyseľnej držby od roku 1953 do roku 1997. Napriek tomu dospel krajský súd k názoru, že nedošlo k vydržaniu*.“ Krajský súd považoval túto otázku síce za súdnou praxou ustálenú, avšak v porovnaní z touto praxou k tejto problematike „... *odvolací súd zaujal k jej záverom presne opačné stanovisko*“, pričom podľa sťažovateľov danú problematiku riešila najmä česká súdna prax a „... *Otázkou započítania držby sa pritom zaoberala tak odborná literatúra, Najvyšší súd Českej republiky (22 Cdo 59/2001, R 50/2000 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek) ako aj Ústavný súd Českej republiky (nález II. ÚS 196/2000 z 23. 08. 2000)*“.

Sťažovatelia v sťažnosti tiež uviedli:

„V danom prípade je celkom neobhájiteľná argumentácia odvolacieho súdu, ktorá de facto vylučuje možnosť nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním práve tým, že požaduje, aby 10 ročná doba začala plynúť až po účinnosti novely občianskeho zákonníka, teda po 1. 1. 1992 a nezapočítava dobu dobromyseľnej držby pred daným dátumom. Práve vyriešenie uvedeného je zásadnou otázkou pre rozhodnutie vo veci, nakoľko žalobcom by nebolo možné v konaní vyhovieť, ak by sťažovateľom svedčilo vlastnícke právo cez inštitút vydržania.

Máme za to, že nakoľko výrok rozsudku odvolacieho súdu len všeobecne konštatoval prípustnosť dovolania, bolo na mieste, že sťažovatelia namietali nesprávne právne posúdenie súdom v otázke vydržania aj v dovolacom konaní...

Chybu napadnutého rozsudku Krajského súdu v Trnave, ktorú neodstránil ani Najvyšší súd Slovenskej republiky vidia sťažovatelia v posúdení otázky nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním a to sťažovateľmi a ich právnymi predchodcami. Odvolací súd napriek rozsiahlemu exkurzu a komparácii právnych úprav vydržania (str. 13-15) podľa nášho názoru túto otázku nesprávne posúdil a jeho výrok naopak poskytol ochranu žalobcom a ich právnym predchodcom, ktorí od roku 1953 nehnuteľnosti neužívali, no svojho práva sa začali domáhať až v roku 1997, teda po 44 rokoch!!.

Naopak, po celú tú dobu boli sťažovatelia a ich právní predchodcovia dobromyseľní, že im vlastnícke právo patrí, nerušene, od roku 1953 do roku 1997 sporné nehnuteľnosti ako svoje vlastníctvo užívali. Argumentáciu o vydržaní podrobne rozviedli sťažovatelia aj v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, no podľa nášho názoru sa s ňou odvolací súd nesprávne vysporiadal, pričom daný právny názor mal zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. (vyššie uvedený poukaz na argumentáciu súdov v ČR, ktoré prijali presne odlišný záver k otázke vydržania ako odvolací súd).

Sťažovateľom je známe, že Ústavný súd v roku 2008 judikoval oprávnenie všeobecných súdov odkloniť sa v rozhodovacej činnosti od písaného práva, ak sa tým môže lepšie vyhovieť duchu zákona a dosiahnuť spravodlivosť ako konečný cieľ každého súdneho rozhodnutia. Nie je však spravodlivé použiť túto úvahu, ak jej výsledkom má byť popretie

významu vydržania v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka a predchádzajúcich právnych úprav vydržania.“

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia žiadajú, aby po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na ochranu vlastníctva v zmysle čl. 20 ods. 1 a na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd a podľa čl. 46 ods. 1. Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 63/2011 z 27. marca 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co/445/2009 z 15. 06. 2010 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 63/2011 z 27. marca 2013 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co/445/2009 z 15. 06. 2010 zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Trnave sú povinní uhradiť navrhovateľom trovy konania, každý v 1/2-ici.“

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sa sťažovatelia v zmysle § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde domáhajú aj vydania dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd odložil vykonateľnosť „... napadnutého rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda 4 C/145/1997 z 09. 10. 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave 10 Co/445/2009 z 15. 06. 2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Cdo 63/2011 z 27. 03. 2013“, a svoju žiadosť odôvodnili takto:

„Sťažovatelia majú za to, že výkon napadnutého rozhodnutia môže vážne ohroziť ich práva, nakoľko ako vyplýva aj z aktuálneho listu vlastníctva č. [REDAKOVANÉ], k.ú. [REDAKOVANÉ], na pozemku č. [REDAKOVANÉ], ktorého sa týka výrok súdneho rozhodnutia je postavený rodinný dom vo vlastníctve sťažovateľov. Právoplatným rozhodnutím, ktoré napádajú sťažovatelia v tomto konaní ale došlo k stavu, že vlastníkom stavby je niekto iný ako vlastník pozemku, čo môže spôsobiť ďalšie spory, ktorým možno predísť cez vydanie dočasného opatrenia o odklade vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 52 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov. Máme za to, že je dôvodné uložiť povinnosť žalobcom v pôvodnom konaní, aby sa zdržali oprávnenia im priznaného v napadnutom rozhodnutí, nakoľko tým nevznikne týmto osobám žiadna relevantná ujma.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 445/09 z 15. júna 2010 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 63/2011 z 27. marca 2013 došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 10 Co 445/09 z 15. júna 2010, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý výrok rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 445/09 z 15. júna 2010, keďže ho už meritórne preskúmal na základe dovolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľom ochranu ich právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému výroku rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 445/09 z 15. júna 2010 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014) (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

Ústavný súd v tejto súvislosti nad rámec už uvedeného dôvodu odmietnutia tejto časti sťažnosti sťažovateľov konštatuje, že aj v prípade, ak by sa neuplatnil princíp subsidiarity, by nebolo možné považovať túto lehotu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu za zachovanú ani v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), keďže ide o meritórne rozhodnutie dovolacieho súdu, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je považovaná za zachovanú len v prípadoch procesného rozhodnutia dovolacieho súdu (pozri rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54), a preto by bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako oneskorene podanú.

2. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 63/2011 z 27. marca 2013 zistil, že sťažnosť sťažovateľov spĺňa všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom predpísané v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti, ktoré sú pre konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb ustanovené v § 50 zákona o ústavnom súde, a pretože nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde,

rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

3. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

V danom prípade bolo napádanými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu rozhodnuté, že sporné nehnuteľnosti, ktoré sťažovatelia dlhodobo vlastnili na základe relevantného právneho titulu (dedenie a ich právni predchodcovia na základe kúpnej zmluvy, pozn.), patria do dedičstva inej fyzickej osoby, t. j. týmito súdnymi rozhodnutiami bolo de facto rozhodnuté o strate vlastníckeho práva sťažovateľov k týmto sporným nehnuteľnostiam (pozemky), v dôsledku čoho došlo k vzniku faktického a právneho stavu, keď rodinný dom sťažovateľov stojí na cudzích pozemkoch (sporných nehnuteľnostiach). Ústavný súd prihliadajúc na uvedené skutočnosti konštatuje, že za súčasného stavu vecí, keď žalobcovia v konaní pred všeobecnými súdmi sú v súčasnosti zapísaní do príslušného katastra nehnuteľností ako vlastníci na základe osvedčenia o dedičstve sp. zn. 30 D 152/2011, by bolo v okolnostiach prípadu nadbytočné a vo vzťahu k zapísaným vlastníkom nehnuteľností neúčinné, ak by ústavný súd vyhovel návrhu sťažovateľov, pretože navrhované pozastavenie účinnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu nemá vplyv na titul nadobudnutia, na základe ktorého sú noví vlastníci do katastra nehnuteľností zapísaní, teda návrh sťažovateľov sa míňa sledovanému cieľu a nemá vplyv na existujúci právny stav v katastri nehnuteľností. Navyše, rozsudok krajského súdu v zmysle tohto rozhodnutia ani nebude predmetom ďalšieho konania pred ústavným súdom, preto ústavný súd nemôže pozastaviť účinnosť rozhodnutia,

ktoré v konečnom dôsledku nebude predmetom prieskumu z hľadiska namietaného porušenia označených práv sťažovateľov. V neposlednom rade sťažovateľom v súčasnosti, ale ani v čase podania tejto sťažnosti nehrozila žiadna ujma vyplývajúca z vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, keďže noví vlastníci sa stali v zmysle súčasného zápisu v katastri nehnuteľností vlastníkmi ešte v roku 2011. Ústavný súd vzhľadom na uvedené návrhu sťažovateľov na odloženie vykonateľnosti rozsudkov okresného súdu, ako aj krajského súdu nevyhoviel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2015